31976L0464

A TANÁCS IRÁNYELVE
(1976. május 4.)
a Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésről

(76/464/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 100. és 235. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Parlament véleményére [1],

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [2],

mivel sürgős igény van a tagállamok átfogó és egyidejű akciójára ahhoz, hogy megvédjék a Közösség vízi környezetét a szennyezéstől, különösen attól, amit egyes biológiailag nem bontható, mérgező és élő szervezetekben felhalmozódó anyagok okoznak;

mivel számos egyezmény vagy egyezménytervezet, köztük a tenger szennyezésének földi forrásokból való megakadályozására vonatkozó egyezmény, a Rajna vegyi anyagokkal szembeni védelmére vonatkozó egyezménytervezet és a nemzetközi vízfolyások szennyezés elleni védelmére vonatkozó Európai Egyezménytervezet készül arra, hogy megvédje a nemzetközi vízfolyásokat és a tengeri környezetet a szennyezéstől; mivel fontos biztosítani ezeknek az egyezményeknek a koordinált végrehajtását;

mivel az egyes veszélyes anyagoknak a vízi környezetbe történő kibocsátására vonatkozó, a különböző tagállamokban már hatályos vagy előkészület alatt álló rendelkezések bármely eltérése egyenlőtlen versenyfeltételeket teremthet, és így közvetlenül befolyásolja a közös piac működését; mivel ezért ezen a területen szükség van a jogszabályok közelítésére, amint arról a Szerződés 100. cikke rendelkezik;

mivel szükségesnek tűnik, hogy ez a jogközelítés közösségi fellépéssel járjon együtt abból a célból, hogy a környezetvédelem és az életminőség javítása körében a Közösség céljainak egyike több átfogó jogszabály által is elérhető legyen; mivel ehhez bizonyos speciális rendelkezéseket kell megállapítani; mivel az ehhez szükséges felhatalmazásokról a Szerződés nem rendelkezik, a Szerződés 235. cikkét kell alkalmazni;

mivel az Európai Közösségek környezetvédelemről szóló cselekvési programja [3] számos intézkedést biztosít az édesvíz és a tengervíz szennyező anyagoktól való védelmére;

mivel ahhoz, hogy hatékony védelmet biztosítsunk a Közösség vízi környezete számára, szükség van bizonyos anyagok egy első, I. listának nevezett listájának létrehozására, amely listára az anyagokat főleg toxicitásuk, biológiai bonthatóságuk hiánya és élő szervezetekben való felhalmozódási képességük alapján választották ki azok kivételével, amelyek biológiailag ártalmatlanok, vagy

[1] HL C 5., 1975.1.8., 62. o.
[2] HL C 108., 1975.5.15., 76. o.
[3] HL C 112., 1973.12.20., 1. o.

amelyek gyorsan átalakulnak olyan anyagokká, amelyek biológiailag ártalmatlanok, továbbá egy második, II. listának nevezett listára, amely olyan anyagokat tartalmaz, amelyek káros hatást gyakorolnak ugyan a vízi környezetre, de hatásuk bizonyos területekre korlátozódik, és függ annak a víznek a jellemzőitől és helyétől, amelybe bocsátják őket; mivel ezeknek az anyagoknak bármiféle kibocsátását előzetes engedélyezéshez kell kötni, ami meghatározza a kibocsátási követelményeket;

mivel az I. listán szereplő különféle veszélyes anyagok kibocsátása általi szennyezést meg kell szüntetni; mivel a Tanácsnak meghatározott határidőn belül és a Bizottság javaslata alapján el kellene fogadnia azokat a határértékeket, amelyeket a kibocsátási követelmények nem haladhatnak meg, valamint mérési módszereket és időhatárokat, amelyeknek a jelenlegi kibocsátások meg kell hogy feleljenek;

mivel a tagállamok alkalmazzák ezeket a határértékeket, kivéve ott, ahol a tagállam a Tanács által előírt folyamatos ellenőrző eljárás segítségével bizonyítani tudja a Bizottságnak, hogy a Bizottság javaslatára a Tanács által kialakított minőségi célkitűzéseket – többek között az adott tagállam által végrehajtott – intézkedések révén kielégítik, és folyamatosan betartják a kibocsátások által érintett területen;

mivel csökkenteni kell a II. listán szereplő anyagok által okozott vízszennyezést; mivel ennek eredményeként a tagállamoknak a vizekre vonatkozó minőségi célkitűzéseket magukban foglaló programokat kell megalkotni, amelyeket – amennyiben ilyenek léteznek – a tanácsi irányelveknek megfelelően állapítanak meg; mivel az ilyen anyagokra alkalmazandó kibocsátási követelményeket ezeknek a minőségi célkitűzéseknek megfelelően kell kiszámítani;

mivel egyes kivételek és módosítások figyelembevételével ezt az irányelvet kell alkalmazni a felszín alatti vízbe történő bevezetésekre is az erre a témakörre vonatkozó közösségi jogszabályok elfogadásáig;

mivel egy vagy több tagállam képes lehet egyedül vagy közösen arra, hogy szigorúbb intézkedéseket tegyen annál, mint amelyek ebben az irányelvben vannak biztosítva;

mivel létre kell hozni a Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes különösen veszélyes anyagok nyilvántartását ahhoz, hogy tudjuk, honnan származnak;

mivel a tapasztalatok alapján szükség lehet az I. és II. lista felülvizsgálatára és ahol szükséges kiegészítésére, adott estben úgy, hogy egyes anyagokat áttesznek a II. listáról az I. listára,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

(1) A 8. cikkre is figyelemmel ezen irányelv az alábbiakra alkalmazandó:

– szárazföldi felszíni vizek,

– területi (tenger) vizek,

– belső parti vizek,

– felszín alatti vizek.

(2) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) „szárazföldi felszíni víz”: minden felszíni álló vagy folyó édesvíz, ami egy vagy több tagállam területén található;

b) „belső parti vizek”: annak az alapvonalnak a szárazföld felőli oldalán található vizek, amitől a területi vizek szélességét mérik, vízfolyások esetén egészen az édesvíz határig;

c) „édesvíz határ”: a vízfolyásban az a hely, ahol apály esetén és alacsony vízállásnál értékelhető növekedés van a víz sótartalmában a tengervíz jelenléte miatt;

d) „kibocsátás”: a melléklet I. és II. listáján lévő bármely anyag bevezetése az (1) bekezdésben meghatározott vizekbe, az alábbiak kivételével:

  – kotrási termék kibocsátása,

  – hajók működéséből eredő kibocsátások a területi vizeken,

  – hajókról tengerbe öntés a területi vizeken;

e) „szennyezés”: anyagok vagy energia ember általi kibocsátása közvetlenül vagy közvetve a vízi környezetbe, amelynek eredménye olyan, hogy veszélyt jelent az emberi egészségre, károsítja az élő erőforrásokat és a vízi ökológiai rendszereket, rontja a kellemes környezetet vagy zavarja a vizek másfajta jogos használatát.

2. cikk

A tagállamok ezen irányelvvel összhangban megfelelő intézkedéseket hoznak az 1. cikkben meghatározott vizek olyan veszélyes anyagok által okozott szennyezésének kiküszöbölése érdekében, amelyek az I. listán lévő anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak, valamint arra, hogy csökkentsék a szóban forgó vizek olyan veszélyes anyagok általi szennyezését, amelyek a melléklet II. listáján lévő anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak, ezen irányelv csak az első lépést jelenti e cél elérésének irányába.

3. cikk

Az olyan anyagokra, amelyek az I. listán lévő anyagcsaládokhoz és anyagcsoportokhoz tartoznak és amelyeket a továbbiakban az „I. lista anyagai"–nak nevezünk, az alábbiak vonatkoznak:

1. Az 1. cikkben meghatározott vizekbe való minden kibocsátás, amely bármely ilyen anyagot tartalmazhat, az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága általi előzetes engedélyezési kötelezettség alá esik.

2. Az engedély kibocsátási követelményeket határoz meg az 1. cikkben meghatározott vizekbe bocsátott bármely ilyen anyagra, és ahol ezen irányelv végrehajtása érdekében szükséges, a települési szennyvízelvezető rendszerekbe bocsátott bármely ilyen anyagra vonatkozóan.

3. Bármely ilyen anyagnak az 1. cikkben meghatározott vizekbe történő meglévő kibocsátása esetén a kibocsátásnak az engedélyben kikötött időszakon belül meg kell felelnie azoknak a feltételeknek, amelyeket az engedélyben meghatároztak. Ez az időszak nem haladhatja meg azokat a határidőket, amelyeket a 6. cikk (4) bekezdésével összhangban állapítottak meg.

4. Engedélyek csak korlátozott időszakra adhatók. Meg lehet őket újítani a 6. cikkben meghatározott határértékek bármely változásának figyelembe vételével.

4. cikk

(1) A tagállamok az I. listán szereplő anyagok felszín alatti vízbe történő kibocsátására „nulla-emissziós" rendszert alkalmaznak.

(2) A tagállamok a felszín alatti vízre ezen irányelvnek azokat a rendelkezéseit alkalmazzák, amelyek a II. listán szereplő anyagok családjába vagy csoportjába tartozó anyagokra (a továbbiakban: a II. lista anyagai) vonatkoznak.

(3) Az (1) és (2) bekezdést nem alkalmazzák sem a háztartási szennyvizekre, sem a mély, sótartalmú, használaton kívüli rétegekbe történő injektálásokra.

(4) Ezen irányelv felszín alatti vízre vonatkozó rendelkezései hatályukat vesztik a felszín alatti vízről szóló különös irányelv alkalmazásakor.

5. cikk

(1) A 3. cikk értelmében kiadott engedélyekben előírt kibocsátási követelmények a következőket határozzák meg:

a) egy anyag megengedett maximális koncentrációja egy kibocsátásban. Hígítás esetén a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott határértéket elosztják a hígítási tényezővel;

b) egy kibocsátásban a megengedett maximális anyagmennyiség egy vagy több időszakban. Ezt a mennyiséget – ha szükséges ezen túlmenően – ki lehet fejezni olyan formában is, hogy a szennyező tevékenység jellemző elemének egységére megadjuk a szennyező anyag tömegegységét (pl. az egységnyi nyersanyagra, vagy termékre jutó szennyezőanyag-tömeg).

(2) Különös tekintettel az érintett anyag toxicitására, biológiai bonthatóságának hiányára, vagy élő szervezetekben való felhalmozódási képességére abban a természeti közegben, amibe bocsátották, az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága, a Tanács által a 6. cikk értelmében megállapított határértékek alkalmazásából adódónál szigorúbb kibocsátási követelményeket írhat elő az engedélyben, amennyiben erre szükség van.

(3) Ha a kibocsátó azt állítja, hogy képtelen kielégíteni a megkövetelt kibocsátási követelményeket, vagy ha ez a helyzet nyilvánvaló az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága számára, akkor az engedély kiadását megtagadja.

(4) Ha a kibocsátási követelményeknek nem tesznek eleget, akkor az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága megfelelő intézkedéseket tesz annak biztosítására, hogy az engedély feltételeit teljesítsék, és ha szükséges, a kibocsátást megtiltja.

6. cikk

(1) A Bizottság javaslata alapján a Tanács előírja azokat a határértékeket, amelyeket az I. listán szereplő anyagcsaládokban és anyagcsoportokban lévő különféle veszélyes anyagok esetében a kibocsátási követelményeknél nem szabad túllépni. Ezeket a határértékeket az alábbiak szerint határozza meg:

a) egy anyag maximálisan megengedett koncentrációja egy kibocsátásban, és

b) amennyiben célszerű, az ilyen anyag maximális megengedhető mennyisége kifejezhető mint a szennyező anyag tömegegysége és a szennyező tevékenység jellemző elemének egysége (pl. nyersanyagra vagy termékegységre vetített tömegegység) aránya.

Amennyiben célszerű, az ipari szennyvizekre vonatkozó határértékeket az ipari szektorokra és terméktípusokra vonatkozóan állapítják meg.

Az I. lista anyagaira vonatkozó határértékeket főképp az alábbiak alapján határozzák meg, az elérhető legjobb műszaki megoldás figyelembevételével:

– toxikusság,

– biológiai bonthatóság hiánya,

– élő szervezetekben való felhalmozódás képessége.

(2) A Bizottság javaslata alapján a Tanács minőségi célkitűzéseket határoz meg az I. lista anyagaira.

Ezeket a célkitűzéseket elsősorban a szóban forgó anyagok toxicitása, biológiai bonthatóságuk hiánya és az élő szervezetekben, valamint üledékekben való biológiai felhalmozódása alapján határozzák meg, a legfrissebb, legfontosabb tudományos adatokra alapozva, figyelembe véve a sós vizek és az édesvizek jellemzői közötti különbségeket.

(3) Az (1) bekezdéssel összhangban meghatározott határértékek alkalmazandóak, kivéve, ha egy tagállam a Bizottság javaslata alapján a Tanács által előírt folyamatos ellenőrző eljárás segítségével bizonyítani tudja a Bizottságnak, hogy a (2) bekezdés alapján előírt minőségi célkitűzéseket vagy az ennél szigorúbb közösségi minőségi célkitűzéseket az adott tagállam által többek között hozott intézkedések révén jelenleg és a jövőben is betartja minden olyan területen, amely a kibocsátások által érintve lehet.

A Bizottság jelentést nyújt be a Tanácshoz azokról az esetekről, amikor a minőségi célkitűzések módszeréhez folyamodást elfogadták. A Bizottság javaslata alapján és a Szerződés 148. cikkével összhangban a Tanács ötévenként felülvizsgálja azokat az eseteket, ahol a fent említett módszert alkalmazták.

(4) Azokra az anyagokra, amelyek az 1. bekezdésben meghatározott anyagcsaládokban és anyagcsoportokban találhatók, a Tanács a 12. cikkel összhangban meghatározza a 3. cikk 3. pontjában meghatározott határidőhatárokat, figyelembe véve az érintett ipari szektorok és adott esetben a terméktípusok jellegzetességeit.

7. cikk

(1) Az 1. cikkben meghatározott vizeknek a II. lista anyagai általi szennyezésének csökkentése érdekében a tagállamok programokat alkotnak, amelyek végrehajtásánál különösen a (2) és (3) bekezdésben meghatározott módszereket alkalmazzák.

(2) Az 1. cikkben meghatározott vizekbe történő minden olyan kibocsátás, amely tartalmazhat bármely, a II. listán lévő anyagot, az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága általi előzetes engedélyezési kötelezettség alá esik, és az engedélyben kibocsátási követelményeket írnak elő. Ezeket a követelményeket a (3) bekezdésben előírtak szerinti minőségi követelmények alapján rögzítik.

(3) Az (1) bekezdésben meghatározott programok tartalmaznak vízre vonatkozó minőségi célkitűzéseket; ezeket, ha ilyenek vannak, a tanácsi irányelvekkel összhangban írják elő.

(4) A programok tartalmazhatnak külön rendelkezéseket is az anyagok, anyagok csoportjai és termékek összetételének és használatának szabályozására, továbbá figyelembe véve a legújabb, gazdaságosan megvalósítható műszaki fejlesztéseket.

(5) A programok határidőket határoznak meg végrehajtásukra vonatkozóan.

(6) A programokat és végrehajtásuk eredményeinek összefoglalását közlik a Bizottsággal.

(7) A Bizottság a tagállamokkal együtt rendszeresen összeveti a programokat annak érdekében, hogy megfelelő koordinációt biztosítson azok végrehajtásához. Ha úgy ítéli, ebből a célból a megfelelő javaslatokat benyújtja a Tanácsnak.

8. cikk

A tagállamok megtesznek minden szükséges intézkedést azért, hogy úgy hajtsák végre az ezen irányelv értelmében elfogadott intézkedéseket, hogy ne növeljék azoknak a vizeknek a szennyezését, amelyekre az 1. cikk nem vonatkozik. Ezenkívül minden olyan tevékenységet megtiltanak, amelyek szándékosan vagy nem szándékosan megkerülik ezen irányelv rendelkezéseit.

9. cikk

Az ezen irányelv értelmében tett intézkedések végrehajtása semmi esetre sem vezethet – akár közvetlenül, akár közvetve – az 1. cikkben meghatározott vizek szennyezettségének növekedéséhez.

10. cikk

Adott esetben, egy vagy több tagállam egyedileg vagy közösen szigorúbb intézkedéseket is hozhat, mint amilyenekről ez az irányelv rendelkezik.

11. cikk

A hatáskörrel rendelkező hatóság létrehozza azoknak a kibocsátásoknak a nyilvántartását, amelyeket az 1. cikk szerinti vizekbe bocsátanak, és amelyek tartalmazhatnak olyan I. listás anyagokat, amelyekre kibocsátási követelmények alkalmazandók.

12. cikk

(1) A Tanács – egyhangú határozattal – bármely, a 6. cikk értelmében tett bizottsági javaslatról, valamint az alkalmazandó mérési módszerekkel kapcsolatos javaslatokról kilenc hónapon belül döntést hoz.

Az anyagok és az alkalmazandó mérési módszerek első sorozatára vonatkozó, valamint a 6. cikk (4) bekezdésében említett határidőkre vonatkozó javaslatokat a Bizottság az ezen irányelvről szóló értesítést követő maximálisan két éves időszakon belül nyújtja be.

(2) A Bizottság – amennyiben lehetséges – az irányelvről szóló értesítéstől számított 27 hónapon belül továbbítja az első, a 7. cikk (7) bekezdése értelmében tett javaslatokat. A Tanács e javaslatról – egyhangú határozattal – kilenc hónapon belül határoz.

13. cikk

(1) Ezen irányelv végrehajtása céljából a tagállamok kérésre ellátják a Bizottságot minden egyes esetben minden szükséges információval, különösen:

– a 3. cikk és a 7. cikk (2) bekezdése értelmében kiadott engedélyek részleteiről,

– 11. cikk szerinti nyilvántartásba vétel eredményeiről,

– az országos megfigyelő hálózat által végzett folyamatos ellenőrzések eredményeiről,

– a 7. cikk szerinti programokról szóló kiegészítő információkkal.

(2) Az e cikk alkalmazásaként összegyűjtött információk csak arra a célra használhatók fel, amelyre azokat kérték.

(3) A Bizottság és a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai, ezek tisztviselői és egyéb alkalmazottai nem fedhetik fel az irányelv végrehajtása céljából megszerzett és a szakmai titoktartási kötelezettségbe tartozó információkat.

(4) A (2) és (3) bekezdések rendelkezései nem akadályozzák meg az általános információk vagy az olyan felmérések közzétételét, amelyek nem tartalmaznak egyes vállalkozásokra vagy vállalkozási csoportokra vonatkozó információkat.

14. cikk

A Tanács a Bizottság javaslata alapján – amely saját kezdeményezésére vagy egy tagállam kérésére jár el – a tapasztalatok alapján felülvizsgálja és ahol szükséges kiegészíti az I. és II. listát és adott esetben egyes anyagokat áttesz a II. listáról az I. listára.

15. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1976. május 4-én.

a Tanács részéről

az elnök

G. THORN

MELLÉKLET

Anyagcsaládok és anyagcsoportok I. listája

Az I. lista egyes meghatározott anyagokat tartalmaz, amelyek a következő anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak, és amelyek főleg toxicitásuk, biológiai bonthatóságuk hiánya, élő szervezetekben való felhalmozódásuk alapján lettek kiválasztva, azoknak az anyagoknak a kivételével, amelyek biológiailag ártalmatlanok vagy amelyek gyorsan átalakulnak olyan anyagokká, amelyek biológiailag ártalmatlanok:

1. szerves halogénvegyületek és olyan anyagok, amelyek ilyen vegyületeket képezhetnek vízi környezetben,

2. szerves foszforvegyületek,

3. szerves ónvegyületek,

4. olyan anyagok, amelyekről bebizonyosodott, hogy vízi környezetben, vagy a vízi környezet által rákkeltő tulajdonságúak [1],

5. higany és vegyületei,

6. kadmium és vegyületei,

7. biológiailag nem bontható ásványolajok és ásványolaj alapú szénhidrogének,

valamint az ezen irányelv 2., 8., 9. és 14. cikkének alkalmazása szempontjából:

8. biológiailag nem bontható műanyagok, amelyek a víz tetején úszhatnak, szuszpenzióban maradhatnak vagy lesüllyedhetnek és amelyek zavarhatják a vizek bármiféle felhasználását.

Anyagcsaládok és anyagcsoportok II. listája

A II. lista tartalmaz:

– olyan anyagokat, amelyek az I. listán szereplő anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak, de amelyeknek az irányelv 6. cikkében meghatározott határértékei nincsenek meghatározva,

– egyes olyan anyagokat és anyagkategóriákat, amelyek az alább felsorolt anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak,

és amelyek káros hatásúak a vízi környezetre, de amelyek káros hatása ugyanakkor egy adott területre korlátozódik és függ annak a víznek a tulajdonságaitól és helyétől, amelybe bocsátják őket.

A második francia bekezdésben meghatározott anyagcsaládok és anyagcsoportok

1. A következő félfémek és fémek, valamint ezek vegyületei:

1. cink	6. szelén	11. ón	16. vanádium
2. réz	7. arzén	12. bárium	17. kobalt
3. nikkel	8. antimon	13. berillium	18. tallium
4. króm	9. molibdén	14. bór	19. tellúr
5. ólom	10. titán	15. urán	20. ezüst

2. Biocidek és származékaik, amelyek nincsenek az I. listán.

3. A vízi környezetből emberi fogyasztásra nyert termékek ízére és/vagy szagára káros hatású anyagok és olyan vegyületek, amelyek ilyen anyagok vízben való képződéséhez vezethetnek.

4. Mérgező (toxikus) vagy biológiailag nem bontható szerves szilikon vegyületek és olyan anyagok, amelyek ilyen anyagok vízben való képződéséhez vezethetnek kivéve azokat, amelyek biológiailag veszélytelenek vagy vízben gyorsan átalakulnak ártalmatlan anyagokká.

[1] Amennyiben egyes anyagok a II. listán rákkeltő hatásúak, azok e lista 4. kategóriájába esnehk.

5. Szervetlen foszforvegyületek és elemi foszfor.

6. Biológiailag bontható ásványolajok és ásványolaj eredetű szénhidrogének.

7. Cianidok, fluoridok.

8. Az oxigénháztartást károsan befolyásoló anyagok, különösen: ammónia, nitritek.